

Rep. nr. 14 /12

*

A.R. NB-006-11

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
27 maart 2012

*

Beroep tegen de
beslissing van 22 februari
2011 van de Kamer van
Eerste Aanleg

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Appellant, voor wie zijn verschenen, dr. B..., geneesheer-inspecteur, en de heer C..., attaché, ambtenaren bij verzoeker.

Tegen : Dr. A..., specialist in inwendige geneeskunde, wonend te XXXX,

Geïntimeerde, met als raadsman, Mr. D..., advocaat te XXXX *loco* Mr. E..., advocaat te XXXX.

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 28 februari 2012 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de DGEC van het RIZIV;
- de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg van 22 februari 2011, betekend op 28 februari 2011;
- de beroepsakte van 25 maart 2011, ontvangen op de griffie op 25 maart 2011;
- de verklaring van verschijning van geïntimeerde van 6 mei 2011;
- de beroepsbesluiten namens geïntimeerde van 29 juni 2011, ontvangen op de griffie van de Kamer van Beroep op 30 juni 2011;
- de beroepsbesluiten namens appellant van 31 augustus 2011, ontvangen op de griffie van de Kamer van Beroep op 31 augustus 2011;
- de syntheseberoepsbesluiten van geïntimeerde van 30 september 2011, ontvangen op de griffie van de Kamer van Beroep op 03 oktober 2011;

- de vaststelling van de rechtsdag op 28 februari 2012;
- de oproeping van de partijen van 16 januari 2012;
- het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 februari 2012.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 28 februari 2012:

- dr. B... in de uiteenzetting van het medisch-technische luik van de middelen en conclusies namens appellant;
- dhr. C... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens appellant;
- mr. D... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;
- dr. A... in de uiteenzetting in haar toelichting;

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 27 maart 2012.

*

* *

DE FEITEN

De tenlastelegging

In het verzoekschrift van verzoeker –thans appellant– wordt t.a.v. dr. A... de volgende –enige– tenlastelegging geformuleerd:

**“Dr. A...rekent verstrekkingen aan die niet overeenstemmen met de verleende verstrekking.
Verstrekking 353531 K 40 wordt systematisch aangerekend voor een behandeling van grote diepe diabeteswonden aan de voet.**

In totaal werden 1049 verstrekkingen 353231 - 353242 K 40 ten laste gelegd uit de periode van 2/08/2004 t.e.m. 28/11/2005 bij 187 verzekerden voor een totaal bedrag van € 32.078,42.”

Het toepasselijke nomenclatuurlibellé luidt als volgt:

"353231-353242 Wegnemen of uitroeien, door om het even welk procedé (heelkundige behandeling, elektrocoagulatie), van allerhande oppervlakkige tumors van huid of slijmvliezen of van alle andere rechtstreeks bereikbare niet traumatische letsels, volledige behandeling K 40"

Met het verzoekschrift vorderde verzoeker –thans appellant– op grond van artikel 141, § 5 GVVU-wet (zoals van toepassing ten tijde van de feiten) voor de Kamer van eerste aanleg de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van 32.078,42 EUR, meer een administratieve geldboete van 50% van de waarde van de ten onrechte aangerekende niet-conforme prestaties, zijnde 16.039,21 EUR.

De betwiste beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 22 februari 2011

De Kamer van eerste aanleg stelde vast dat er reeds meer dan drie jaren verstreken waren te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuk werd vastgesteld en oordeelde dat aldus geen administratieve geldboete meer kon worden uitgesproken, gelet op artikel 216bis § 1 GvU-wet *juncto* artikel 141 § 7 GvU-wet (versie zoals van toepassing voor 15 mei 2007).

De Kamer van eerste aanleg oordeelde dat het debridement van een diabetes voet onder het libellé van het nomenclatuurnummer 353231 - 353242 viel. De Kamer van eerste aanleg stelde daarbij vast dat het debridement *in casu* meer inhield dan de loutere wegname van een beslag of korstvorming. Het betrof een behandeling waarbij een geïnfecteerd compartiment ruim dient geopend te worden en waarbij necrotisch weefsel, vaak inclusief geïnfecteerd bot, en slecht gevasculariseerde structuren worden verwijderd.

De Kamer van eerste aanleg oordeelde dat ook het nemen van een 'wisser' of 'debridement=wisser' onder het libellé van het nomenclatuurnummer 353231 - 353242 viel, nu dat dat *in casu* gepaard ging met een curettage van de wonde.

De Kamer van eerste aanleg oordeelde echter dat het ongeoorloofd was om het nomenclatuurnummer 353231 – 353242 aan te rekenen in de gevallen waar werd overgegaan tot een 'wondnazicht' of wanneer er geen medische gegevens in het patiëntendossier vermeld stonden op datum van de verstrekking.

De Kamer van eerste aanleg oordeelde per slotsom dat verweerder, thans geïntimeerde, de volgende verstrekkingen ten onrechte had aangerekend:

23 verstrekkingen m.b.t. zuiver wondnazicht (17 verzekerden voor € 703,34);

62 verstrekkingen waarvoor geen enkel medisch gegeven terug te vinden is (17 verzekerden voor € 1.895,96);

177 verstrekkingen waarvan op datum van de verstrekking geen gegevens terug te vinden zijn (68 verzekerden voor € 5.412,66);

215 verstrekkingen waarvoor in het dossier op de datum van de verstrekking geen behandeling is vermeld (78 verzekerden voor € 6.574,70).

Verweerder, thans geïntimeerde, werd veroordeeld tot de terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van € 14.586,66.

Vorderingen in hoger Beroep

Appellant vraagt aan de Kamer van Beroep:

"Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, en dienvolgens, te doen wat de eerste rechter had dienen te doen:

te zeggen voor recht dat in de periode tussen 2 augustus 2004 en 28 november 2005, 1049 verstrekkingen 353231-353242 K 40 werden aangerekend met miskening van de reglementering;

Vast te stellen dat dienvolgens een bedrag van 32.078,42 euro onterecht ten

laste werd gelegd van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;

te zeggen voor recht dat geïntimeerde er toe gehouden is dat bedrag van 32.078,42 te vereffenen door overschrijving op rekeningnummer 679-0019779-88 van het RIZIV, binnen de maand volgend op de kennisgeving van de tussen te komen beslissing, meer verwijlintersten aan de wettelijke rentevoet van 7% vanaf de dag volgend op de datum van de tussen te komen beslissing.”

Geïntimeerde vraagt dat de Kamer van Beroep:

“De vordering van appellante onontvankelijk te verklaren op grond van schending van het artikel 6.1 EVRM.

In ondergeschikte orde, in geval Uw Kamer van Beroep de vordering toch ontvankelijk zou verklaren, de vordering ongegrond te verklaren, en dienvolgens de vordering van eisende partij tot terugbetaling lastens conluante als ongegegrond af te wijzen en te beslissen dat de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle het bedrag van € 14.586,66 aan conluante dient terug te storten.

In uiterst ondergeschikte orde, indien uw Kamer van Beroep conluante alsnog zou veroordelen tot terugbetaling het XXXX te XXXX en de XXXX te XXXX hoofdelijk aansprakelijk te houden tot de opgelegde terugbetalingen van de in hun ziekenhuis verrichte prestaties, minstens hen aansprakelijk te houden voor respectievelijk 100% en 30% van de opgelegde terugbetaling van de in hun ziekenhuis verrichte prestaties.”

*
*   *

BEROEPSGRIEVEN

1. Standpunt van de verzoeker in beroep

De verzoeker in hoger beroep is van oordeel dat de Kamer van eerste aanleg de draagwijdte van nomenclatuurnummer 353231-353242 heeft miskend.

De verzoeker in hoger beroep stelt dat de term “behandelen” niet hetzelfde is als “wegnemen” of uitroeien.

Alle verstrekkingen waar er sprake is van “debridement” of “wondzuivering” vooraleer er een “wisser” kan genomen worden, vallen duidelijk niet onder de vereisten gesteld door de nomenclatuur.

De verzoeker wijst ook op het feit dat de Technische Geneeskundige Raad de visie van hem ondersteunt.

De verzoeker is dan ook van oordeel dat de kamer van eerste aanleg de regelgeving niet correct heeft toegepast op het voorliggende geschil.

Om die redenen meent de verzoeker dat de oorspronkelijke vordering integraal dient te worden ingewilligd.

2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde roept in eerste instantie in dat de vordering van de Dienst onontvankelijk dient verklaard te worden gelet op de afwezigheid van een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. De geïntimeerde voert aan dat er een manifeste schending is van artikel 6.1. van het E.V.R.M.

Wat de grond van de zaak betreft meent zij dat door haar correct het nomenclatuurnummer 353231-353242 werd aangerekend.

De geïntimeerde wijst op :

- de arbeidsintensieve behandeling
- dat het uitvoeren van meerdere behandelingen perfect onder dit nummer kan aangerekend worden;
- dat de aanrekening van een "wisser" en van " een zuiver wondnazicht" correct geschiedde.

De geïntimeerde is tevens van oordeel dat er een interpretatieproblematiek aan de orde is die dient uitgeklaard worden, doch dat zij daarvan niet het slachtoffer mag worden.

De geïntimeerde roept haar goede trouw in.

In laatste instantie vraagt zij in ondergeschikte orde dat het XXXX en de XXXX mede gehouden zijn tot terugbetaling van de prestaties indien zij zou worden veroordeeld.

BEOORDELING

I. Over het middel van niet ontvankelijkheid

Vooraleer de grieven van de appellant te onderzoeken, dient de Kamer van Beroep eerst de exceptie van de onontvankelijkheid van de vordering die door de geïntimeerde wordt opgeworpen, te onderzoeken.

De geïntimeerde stelt dat de vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle niet ontvankelijk zou zijn omdat de Kamer van Eerste Aanleg en de Kamer van Beroep geen onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie zouden zijn.

De Kamer van Beroep is van oordeel dat deze exceptie faalt naar recht.

Het middel van de geïntimeerde is afgeleid uit de beweerde schending van artikel 6 E.V.R.M en het ontbreken van een onafhankelijke rechtsbedeling. Dit middel faalt omwille van diverse redenen.

In de eerste plaats is artikel 6 van het Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet van toepassing op de administratieve procedure bij de Commissie voor geneeskundige controle, waarbij een schorsing van verzekeringstegemoetkoming wordt uitgesproken. In dit geval

wordt immers niet beslist over een beschuldiging op strafrechtelijk gebied en evenmin wordt een beslissing genomen die een rechtstreeks gevolg heeft op de burgerlijke rechten en plichten van degene die een vrij beroep uitoefent (zie en vgl. Europese Commissie voor de Rechten van de Mens dd. 8 juli 1991, IB-RIZIV, 1992, 100, navolgbaar).

Aangezien het verbod van tegemoetkoming geen strafrechtelijke sanctie is, kan artikel 14 van het B.U.P.O. - verdrag evenmin worden ingeroepen.

Artikel 6.1 van het EVRM is daarentegen wel van toepassing van zodra het administratief rechtscollege een sanctie kan uitspreken.

Het opleggen van een administratieve sanctie dient immers onbetwistbaar als een strafsanctie worden beschouwd. Dit geldt des te meer dat naast het opleggen van de administratieve sanctie ook voorzien is in de terugvordering van de prestaties die hoe dan ook door de zorgverlener geleverd zijn. Het etiket straf hangt niet af van de interne omschrijving als administratieve sanctie, doch dient getoetst worden aan de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert (zie Hof Mensenrechten, Bendenoun t/ Frankrijk, arrest van 24 februari 1994, *Publ. Hof.*, Serie A, Vol. 248; Hof Mensenrechten, Hozee t/ Nederland, arrest van 22 mei 1998, *Recueil* 1998-III, 1091). Het feit dat de sanctie toepasselijk is op alle zorgverleners en het bedrag van de administratieve geldboete, is voldoende om te gewagen van een strafsanctie. In zoverre de Kamer van beroep nog een strafsanctie zou kunnen uitspreken (quod non – zie verder), is artikel 6 EVRM wel van toepassing.

Het argument geput uit de schending van artikel 6.1. EVRM geldt slechts voor zover een sanctie kan worden uitgesproken. In huidige zaak kan dit niet. In casu werd terecht door de Kamer van Eerste Aanleg de verjaring vastgesteld.

In de tweede plaats wenst de Kamer van beroep expliciet te verwijzen naar de overwegingen B.6.3 tot en met B.6.4. Van het arrest nr. 133/2001 van 30 oktober 2001 van het Arbitragehof. Deze overwegingen luiden als volgt :

“B.6.3. Het onderwerp van de in het geding zijnde geschillen betreft derhalve de beoordeling van de naleving door de zorgverlener van zijn verplichtingen in zoverre hij meewerkt aan een openbare dienst. Wanneer de commissie van beroep daarover uitspraak doet, treedt zij op in uitoefening van een functie die in een dergelijke verhouding staat tot de prerogatieven van het openbaar gezag van de Staat, dat zij zich buiten de werkingssfeer bevindt van de gedingen van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet. Daaruit volgt dat een betwisting omtrent het verbod tot tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen, een betwisting omtrent een politiek recht is. De wetgever vermocht dan ook, met toepassing van de mogelijkheid die artikel 145 van de Grondwet hem biedt, het contentieux betreffende een dergelijk politiek recht toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege dat ter zake over een volle rechtsmacht beschikt en dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

B.6.4. Gelet op artikel 145 van de Grondwet, kan het feit dat het kennismaken van gedingen met betrekking tot politieke rechten wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, veeleer dan dat contentieux over te laten aan een rechtscollege van de rechterlijke orde, geen schending uitmaken van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.”

Het Arbitragehof heeft reeds in het verleden geoordeeld dat de Commissie van Beroep (thans Kamer van beroep) een administratief rechtscollege is dat over een volle rechtsmacht beschikt. Er dient ook te worden gewezen dat de leden van de Kamer van beroep, uitgezonderd de griffier, volledig onafhankelijk zijn ten overstaan van geïntimeerde en dat alleen de Voorzitter, tevens beroepsmagistraat een beslissende stem heeft. De bewering dat de Kamer van beroep gecontroleerd wordt door het RIZIV slaat nergens op.

De Kamer van Beroep is dan wel degelijk onafhankelijk en onpartijdig. Terecht wijst de appellant erop dat de leden die voorgedragen zijn in de Kamer van Beroep een advies uitbrengen als lid van de Kamer van Beroep en dit doen in volledige onafhankelijkheid.

Het middel van geïntimeerde wordt dan ook verworpen.

II. Over de toepassing en interpretatie van het nomenclatuurnummer 353231-353242

De appellant meent dat de Kamer van Eerste Aanleg in de bestreden beslissing niet alleen de tekst van de nomenclatuur miskent, maar ook de toepassing van die nomenclatuur door geïntimeerde toelaat op een manier die onredelijk is.

Om deze grief te onderzoeken moet vooreerst de tenlastelegging duidelijk zijn omschreven. Aan de geïntimeerde werd ten laste gelegd:

Het aanrekenen van verstrekkingen die niet overeenstemmen met de verleende verstrekking, namelijk de verstrekking 353531 K 40 wordt systematisch aangerekend voor een behandeling van grote diabeteswonden aan de voet. In totaal werden 1049 verstrekkingen 353231-353242 K 40 ten laste gelegd uit de periode van 2/08/2004 t.e.m; 28/11/2005 bij 187 verzekerden voor een totaal bedrag van € 32.078,42.

Als reglementaire basis wordt verwezen naar artikel 11 § 1 van de Nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen. Dit stelt:

“ 353231-353242 : Wegnemen of uitroeien, door om het even welk procédé (heelkundige behandeling, elektrocoagulatie), van allerhande oppervlakkige tumors, van huid of slijmvliezen of van alle andere rechtstreekse bereikbare niet traumatische letsels, volledige behandeling..... K40 “

De Kamer van Beroep geeft de appellant gelijk wanneer deze stelt dat de nomenclatuur duidelijk spreekt van het wegnemen of uitroeien van allerhande oppervlakkige tumors. Er wordt in de tekst van de nomenclatuur ook duidelijk gewag gemaakt dat het moet gaan om een volledige behandeling.

Ten onrechte stelt de appellant echter dat 2 categorieën van prestaties die geïntimeerde als dit nomenclatuurnummer aanrekenende niet zouden vallen onder deze nomenclatuurbepaling. Het gaat meer bepaald om de techniek van het debridement en de “wisser” techniek.

Aan de hand van de door de geïntimeerde bijgevoegde stukken, meer bepaald de stukken nrs. 15 tot en met 20 blijkt overduidelijk dat de door de geïntimeerde toegepaste techniek van wat appelland gemakshalve “ een eenvoudig

debridement" noemt, wel degelijk een volledige behandeling van de wonde betreft. Terecht stelt de geïntimeerde dat de foto's die na het debridement werden genomen, de ernst van de wonde aantonen en ook de zuiverende werking van de behandeling van deze wonde. Door die zuivering wordt duidelijk een deel van het letsel weggenomen.

Het louter feit dat later dit letsel eventueel kan terugkeren is het uitsluitend gevolg van de pathologie van de gevallen die de geïntimeerde verzorgt.

De Kamer van Beroep is eveneens van oordeel dat in de bestreden beslissing eveneens terecht werd gesteld dat de 110 weerhouden verstrekkingen met vermelding in het dossier van "wisser" ook kunnen worden aangerekend onder het nomenclatuurnummer 353231-353242.

De Kamer van Beroep treedt de argumentatie van geïntimeerde bij waarin deze verwijst naar het boek "Diabetes voor management in gespecialiseerde centra", Albe De coker, 2008, pg. 55-56. Om een geschikt staal te bekomen, dient eerst het necrotisch weefsel, het callusweefsel en de ondermijnende randen van de wonden worden verwijderd. Staalname veronderstelt dan ook telkens een debridement. Het gaat dan ook bijgevolg om een volledige behandeling van de wonde. Deze volledige behandeling van de wonde kan dan ook worden aangerekend onder het bewuste nomenclatuurnummer.

De Kamer van Beroep treedt volmondig de argumentatie van de bestreden beslissing bij dat het feit dat een letsel meermaals werd behandeld en er voor elke individuele behandeling een verstrekking werd aangerekend, op zich niet incorrect te noemen is. De nomenclatuur is op dit punt zeker niet duidelijk om dit te weigeren.

De Kamer van Beroep kan in dit opzicht niet akkoord gaan met het standpunt van de Technische Geneeskundige Raad. Alleen zeer duidelijke interpretatieregels gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad zouden hier soelaas kunnen brengen.

Ten onrechte stelt de geïntimeerde dat ook het louter "wondnazicht" mocht aangerekend worden onder het nomenclatuurnummer 353231-353242. Louter wondnazicht heeft vooreerst geen uitstaans met het "wegnemen of uitroeien van traumatische letsels. Daarenboven is "wondnazicht" op zich duidelijk geen volledige behandeling zoals wordt vereist in de nomenclatuur.

De Kamer van Beroep is tevens van oordeel dat door de Kamer van eerste aanleg terecht werd gesteld dat wanneer verstrekkingen werden aangerekend zonder vermelding van medische gegevens in het patiëntendossier, deze niet aangerekend kunnen worden onder het bewuste nomenclatuurnummer.

De Kamer van Beroep wijst op het feit dat de zorgverlener de bewijslast draagt van het correct aanrekenen van de nomenclatuur en dat hij als enige verantwoordelijk is voor het juist opmaken en bijhouden van de patiëntendossiers. Ten onrechte poogt de geïntimeerde deze verplichting af te wentelen op de ziekenhuizen.

De door de Kamer van eerste aanleg weerhouden verstrekkingen worden dan ook integraal bevestigd.

III. Over het middel van de goede trouw

De Kamer van Beroep twijfelt niet aan de goede trouw in hoofde van geïntimeerde en kan geïntimeerde volgen wanneer deze voorhoudt nooit financieel voordeel te hebben nagestreefd bij het aanrekenen van het bewuste nomenclatuurnummer.

Deze goede trouw heeft echter geen invloed op het bedrag van de terugvordering.

Dit middel van geïntimeerde is dan ook ongegrond.

IV. Over het middel van gehoudenheid van de ziekenhuizen

Ten onrechte stelt de geïntimeerde dat het XXXX en de XXXX ook gehouden zijn tot betaling in geval van veroordeling tot terugbetaling van de ten onrechte aangerekende prestaties.

De appellant heeft gelijk dat de hoofdelijkheid uit artikel 164, lid 2 van de gecoördineerde ZIV-wet niet van toepassing is indien de gelden voor rekening van de zorgverlener zijn geïnd. Dit artikel voorziet immers enkel dat de inner voor eigen rekening samen met de individuele zorgverlener hoofdelijk aansprakelijk is voor de terugbetaling van de ten onrechte uitgekeerde prestaties.

Wanneer de gelden worden geïnd voor rekening van de zorgverlener, kan onmogelijk gewag worden gemaakt van een "inner voor eigen rekening". In dat geval kan het ziekenhuis op grond van artikel 164, van de gecoördineerde ZIV-wet niet mee hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor de terugbetaling van de ten onrechte uitbetaalde prestaties.

Terecht houdt de appellant voor dat het feit dat de inhouding door de ziekenhuizen gebeurde in dat kader geen relevantie heeft bij de toepassing van dit artikel.

Bovendien kan de Kamer van Beroep geen partij veroordelen die nooit in de procedure werd betrokken. Terecht stelt de appellant dat noch het XXXX en de XXXX in de onderhavige procedure werden gevat.

Dit middel van geïntimeerde faalt dan ook naar recht.

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;
Recht doende op tegenspraak.

Ontvangt het hoger beroep doch wijst het af als ongegrond.

Bevestigt integraal de bestreden beslissing van de kamer van eerste aanleg waarbij geïntimeerde werd veroordeeld tot terugbetaling aan appellant van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van een bedrag van 14.586,66 €.

Stelt vast dat van dat bedrag door geïntimeerde 14.586,66 EUR reeds eerder werd terugbetaald aan het RIZIV.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 27 maart 2012 van de Kamer van Beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- De heer Vincent DOOMS, raadsheer in het Arbeidshof te Gent, Voorzitter van de Kamer van beroep;

- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Vincent DOOMS.

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Vincent DOOMS, magistraat-Voorzitter, en dokters Vera DE GROOF en Kris POULIN, leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de dokters Johan DIERICK en Philippe DE WILDE, leden voorgedragen door de representatieve organisaties van het geneesherenkorps; de leden-geneesheren hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.